

אכתקדוק ארותי

התכונה החשובה ביותר: מגינים על המור
לדת ודוקא לא בעלי כומתה אדומה. שכל:
אין עודף, אבל לא חסר. השכלה: תיכונית
בלבד.
המניע: כשאין מה לעשות, כותבים מכר
הבים. התוצאות לעולם אינן מזיקות במקר
רים כאלה.
התכונות הנדרשות: ראשית כל אורייני
נאליות. בלי צבע בשערות. רצוי שתהיינה
להן שתי עיניים — לכל אחת — ועוד
יותר רצוי שלשתי העיניים יהיה אותו צבע, ועוד יותר רצוי
שהצבע יהיה כחול. רצוי, אך לא הכרחי. שלא תסבולנה
מעודף שומן, ויותר התכונות כרגש בתוספת חוש הומור

מפותח. קצת שאכלוני, לא? אך מה עושים כשיש טעם כזה?
"נא לא לשים לב לסגנון. יש הרגלים שפשוט אי אפשר
להיגמל מהם. הבנות חייבות לגור בסביבות תל-אביב."
★ ★ ★
שירים בספר
נורא משעמם ל(1158/39), חיילת שימלאו לה בקרוב 18.
היא משרתת אי-שם ביחידה קרבית, ומדמנת לעיתים רחוק
קות מאד הביתה. היא שונאת להתאפר ושונאת עוד יותר
"בחר במוכס קאובוי וחולצה צבעונית."
מה שהיא כן אוהבת זה "לכייף בסיוולים, מסעות, לשבת
סביב מדורה, הצגות תיאטרון — מקוריות — ספרות צעירה."
יש לה, היא אומרת, "חוש לכתיבה". אל תספר לאף אחד:
היא כותבת אפילו שירים בחשאי.

מה שהיא רוצה זה להתכתב עם בחור בן קיבוץ או מושב
בצפון הארץ. עליו להיות כבן 23—20. שירים בחשאי או
לא שירים בחשאי, היא לגמרי לא פיוטית, כאשר מגיעים
הדברים לחלק הבלתי-מניע-כמעט של מכתבים מסוג זה:
תמונה, בבקשה.

נערת השבוע

גיף צינדלר פגש אותה בבאר של מקסים סלומון מינס
משהו. לא היו שם כמעט בחורות, אבל גם לו היה קשה
לשער שגיף צינדלר היה מוותר על ההזדמנות להצמיד אליו
להמשך המסע בישראל את הבלונדינית היפה דורתי גראטון,
מזכירת ייצור בממלכת הסרטים. כתובת פרטית: רחוב 55
מס' 3333, סאן דייגו, קליפורניה, ארצות הברית. עכשיו
היא מסיירת בישראל על חשבונה. במאסר הבא תחזור לכאן
על חשבונה של אוסו פרמינגר. אם לא אכפת לכם היא
תהיה מזכירת היצור שלו. בינתיים היא חושבת שריקודי
העם הישראליים הם... כן, מקסימים. מסכנה, מה? בעצם
לגמרי לא.

למה אינני יכולה לקבל יותר מכתבים מן הסוג הזה, כדי
שלפחות לא ישעמם לי?
"השעה כבר אחר הצהר ואני עוד ער. עיני לא נותנות
לי לישון. נו, יש לה עיניים שאפשר להזכיר אותן יחד עם
העוזי בנשימה אחת. ויש לה שפתיים שאף פעם לא נמצאו
עגבניות באיזה סניף של תנובה בצבע יותר אדום ויותר
חי מצבען."

"היום, יום ו' 30.10.59 — ראיתה בפעם הראשונה. זה
היה באוטובוס שנסע בשעה 3.25 אחר הצהריים מנצרת אל
כפר דיר-חנה."

"ריב קטן פרץ בינינו. בלי ידיים. אני הצעתי שהיא תלך
ברגל לציפורי, כדי להפחית את הצפיפות באותו אוטובוס.
אני אמרתי זאת דרך הלצה, אבל היא השיבה ברצינות
וצעקה עלי. רציתי להתנצל, אבל המבטים הרבים המופנים
אלינו מנעו בעד כך."

"והיא שתקה וגם אני שתקתי אבל הריב נמשך דרך
העיניים."

"אני יודע עליה: שהיא גרה בציפורי ולומדת בעפולה.
היתה לבושה חולצה אדומה — יופי של חולצה.
תוכלי לדעת עלי. שאני מורה — בעל השכלה תיכונית,
ערבי, בן 20, מוכן לעשות הכל למען עיניה ושפתיה. הייתי
לבוש מעיל שחור-לבן.
"רציתי להבריק לך, רותי, אך אין שרות דואר בכפר שלי."
מכתבך, ידידי, הגיע אלי רק היום. ואת — אם זיהית את
עצמך — מדוע שלא תכתבי אלי, לפי הכתובת: ח.ע. כנעני,
נצרת, ת.ד. 145

★ ★ ★

קצת נמאס

מה דעתכם על זה (1158/37)?
"... רבות התלבטנו אם לשלוח לך את מכתבנו זה,
אולם לבסוף החלטנו והיסקנו את המסקנות, ואת רואה את
התוצאות: אנחנו זוג צעיר מאד, כלומר בני 19 ועוד משהו.
בזמן האחרון הגענו לכלל מסקנה שאיננו מתאימים איש
לרעותי, וכנראה שקצת גם נמאסנו אחד על השנייה, ולכן
עלתה בדעתנו המחשבה שאם נמצא עוד זוג מאוכזב כמונו
ברחבי הארץ הקטנה שלנו, היינו מסכימים לעשות קצת
חילופין לא בצחוק אלא באמת."

★ ★ ★

פושקין בגנים ציבוריים

(1158/38)
"אל: רותי
"מאת: השניים
"הנדון: התכתבות ותוצאותיה.
"תאורנו: הגובה 180 ס"מ ומעלה. צבע שיער בין בלונד
דיני לשטני. לשנינו יש אף, אוזניים, עיניים ואפילו פה
היודע לספר על פושקין בלילות חשוכים בגנים ציבוריים.
הגיל 7300 יום (החישוב לפי 365 יום בשנה)."

טפשעשרה על אידה קמינסקה

לא, לא הייתי במסיבה של רינה את חושבת שזה כל כך
מעניין אותי נמאס לי כבר תמיד הכל אותו דבר הייתי
עם אמשילי בהעצים מתים זקופים באידיש עם אידה
קאמינסקה, מה את מסתכלת עלי ככה? מה יש זה לא
אמנות, אפילו שזה באידיש? טפשה אחת. פשוט נמאס לי
כל המסיבות וזה, לאמשילי היתה הזמנה או הלכתי אתה
מה יש. אז אני רוצה להגיד לך שזה היה נורא מעניין
ומאלף ואמנותי והכל.

קודם כל היו שם המון פולניות עם פנינים באוזניים
וחתולים על הכתפיים והמון עתונאים וכל מיני שרים.
ובשורה השנייה ישבה חנה רובינא והיתה נורא מתוחה
את יודעת למה. אז כשההצגה התחילה ראיתי שזה בכלל
לא קשה הבנתי כל מילה. הנה, כשראש המשרד הזה אמר
לבחורה, הדינה דורון של ההצגה האידושה — "גיב
אישמייכעל" זה היה לי נורא מצחיק בהתחלה. גם כשהוא
אמר "איזערג פר דער נשומה" — וכל מיני דברים כאלה
אבל התרגלתי מהר.

היא נהדרת האידה קאמינסקה הזוהי היא נורא זקנה
בחי. היא היתה כמו אידיש-סבתא כזוהי. ובהתחלה קצת
התבלבלתי כשאומרים לה ביידיש. חשבתי שזה בובהלה
אבל אחר כך הבנתי שזה סבתא-ילה. וזה היה גם נורא
משונה לשמוע אותה שרה את הפאסו הדובלא הספרדי את
יודעת — ללה לללה ללללה לללה — באידיש. אבל היא
באמת נהדרת אפילו שזה באידיש כי לאמנות אין שפות
וגבולות.

ואחר כך בפואייה שמעתי כל מיני אנשים חשוכים שאמרו
עליה שהיא צודבונה ונאטורלנה. אז אמא שלי אמרה שנדמה
לה שזה מצויינת וטבעית, כאילו שאני לא יודעת שהיא כן
יודעת פולנית. ומישהו אחר אמר שהיא נאטורלנה בעוד
שרובינא היתה יותר מייסטיטית, אבל לקאמינסקה יש אולי
צו פיל הערץ.

"גבר בל יקרא ספר זה"
("ELLE", Paris)

ואחד בלב

רומן הבגידה שהסעיר את העולם
כתוב ללא צביעות — מאת:

ויליאם סארויאן

ענק הספרות האמריקנית המודרנית

"אשה לא הניחה ספר זה
מידה עד שסיימה קריאתו"

("WOMEN'S MIRROR",
London)

רואה אור לראשונה בעברית,
במתכונת ספר-כיס ביני
לאומי (עטיפה צבעונית)

הוצאת "דשא" בע"מ,
9.50 פרוטה

מצי

חתינוק ואצ צקו
חנקה וארעא
הסבון "ללא סבון"

דרמפון

תוצרת ת"א
תוצרת טובה

פרסום מלניק

ENGLANDER
Sisters

ס

אחיות
אנגלנד

Tel-Aviv

ALLENBY RD 66 תל אביב